18/04/2019

Τα παιδικά χρόνια του Αγίου Παϊσίου

/ Αγιορείτικα

Η μητέρα του Αγίου Παϊσίου, η ευλογημένη όντως Ευλογία υπήρξε η πρώτη του δασκάλα στον δρόμο του Θεού, στην ορθόδοξη αληθινή πνευματική ζωή. Τον δίδασκε κυρίως με το βιωμένο της παράδειγμα την αγία ταπείνωση, την καθαρή ταπείνωση, τη θεοποιό ταπείνωση. Ακόμη την ευαγγελική εγκράτεια, από μικρό παιδί τη θεαγάπητη απλότητα, τη χρήσιμη φρονιμάδα, τη φιλότιμη εργασία, τη θεοστήρικτη προσευχή και την ασκητική νηστεία. Από μικρός ήταν αξιαγάπητος απ’ όλους, για την υπακοή, την προθυμία και την αγάπη του τη μεγάλη και ατσιγκούνευτη.

Οι πρώτες του αναγνώσεις ήταν το Ευαγγέλιο κι οι βίοι των θεοφόρων Αγίων. Ήθελε όλους να τους μιμηθεί. Από νωρίς ήθελε να ακολουθήσει τον βίο των Οσίων. Νήστευε, προσευχόταν, κρυβόταν, αγρυπνούσε, αποσυρόταν και μελετούσε πολύ. Τελείωσε μόνο το Δημοτικό Σχολείο. Κατόπιν ακολούθησε την τέχνη του ξυλουργού την οποία εξασκούσε με επιμέλεια και φόβο Θεού, μη παίρνοντας χρήματα από τους πτωχούς και μοιράζοντας ελεημοσύνες από τα πολύ λίγα έσοδα. Μόλις 15 ετών είχε την πρώτη θαυμαστή εμφάνιση του Κυρίου στη ζωή του! Ενώ προσευχόταν είδε μπροστά του τον Κύριο να του λέγει: «Αρσένιε, εγώ ειμι η ζωή και η Ανάστασις. Ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται».

Από μικρός ζούσε σαν Μοναχός. Προετοιμαζόταν για τη μοναχική ζωή, τη ζωή της από μεγάλης αγάπης ολοκληρωτικής αφιερώσεως κι αφοσιώσεως στον Κύριο. Η γνήσια μικρασιατική λαϊκή ευσέβεια, η ασκητική παράδοση του μυροβόλου συναξαριστή, οι εγκρατείς αγαθοί γονείς του, το καθαρό περιβάλλον, οι υγιείς νεανικές συναναστροφές του, έδωσαν μια καρδιά ηφαίστειου πυρακτωμένου, που έκαιγε από μεγάλη αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Ήταν ένας συνετός, σοβαρός, διακριτικός και χαριτωμένος παιδαριογέροντας, όπως αναφέρεται στο βιβλίο του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου. Συγκερνούσε το αυθόρμητο στοιχείο του νεανικού ενθουσιασμού και της γεροντικής σοφίας, πράγμα δύσκολο και σπάνιο. Η ζωή του η ίδια δίδασκε και τους άλλους, μικρούς και μεγάλους. Αγαπούσε τα μικρά παιδιά πολύ κι αντί για παραμύθια τους έλεγε με ζέση βίους Αγίων. Προτιμούσε να δίνει παρά να παίρνει, ν’ αδικείται ο ίδιος και να μην αδικεί ποτέ τους άλλους. Στα δύσκολα χρόνια της κατοχής, το σπίτι του έγινε πλούσια ελεήμονα πηγή για τους φτωχούς, πεινασμένους, αγαπητούς συμπατριώτες του. Στον ανταρτοπόλεμο ταλαιπωρήθηκε πολύ, δίχως να καμφθεί η ειλικρίνειά του, η δικαιοσύνη και η πίστη του. Η νεότητά του διήλθε μέσα στη φιλοθεΐα, φιλαδελφεία, φιλανθρωπία κι αγαθοεργία. Ο αγαθός χαρακτήρας του αγαπούσε τα ταπεινά έργα, τους ταπεινούς ανθρώπους, τις ταπεινές σκέψεις. Είχε φτιάξει μέσα του ένα «εργοστάσιο καλών λογισμών», όπως ο ίδιος αργότερα συχνά έλεγε. Έτσι ο καλοδιάθετος και καλοπροαίρετος από τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς της ζωής, ωρίμαζε πνευματικά και ωραιοποιείτο ψυχικά.